UNIVERSITATEA DE MEDICINĂ ŞI FARMACIE
„VICTOR BABEŞ” DIN TIMIŞOARA

EVALUAREA SERVICIILOR DE SĂNĂTATE ȘI A PROGRAMELOR SOCIALE

SUPORT DE CURS PENTRU PROGRAMUL UNIVERSITAR DE MASTER MANAGEMENTUL SERVICIILOR SOCIALE ȘI DE SĂNĂTATE

Prof.univ.dr. Ramona Amina POPOVICI

DIFERENȚELE CULTURALE, ACULTURAȚIA ȘI ÎNȚELEGEREA CULTURALĂ

❖ Distanța culturală

Nu este deloc suprinzător faptul că adoptarea culturiiţării gazde duce la efecte pozitive în urma existenței unei distanței culturale reduse. Distanța culturală (diferențele culturale în materie de limbă vorbită, religie și valori) s-a demonstrat că afectează adaptarea imigranților (Ward & Kennedy, 1993: Ward & Searle, 1991).

Studiile au demonstrat că adaptarea este mai dificilă când diferețele culturale între grupuri sunt mai mari. Asimilarea, după cum îi sugerează și numele, înseamnă să devii similar. Imigranții care asimilează, abandoneaza cultura și limba lor distinctivă și le adoptă pe cele a unei societăţi gazdă (Van Oudenhoven et al., 2006), iar deseori națiunile care sunt relativ noi la migrare și care nu sunt obișnuite să acomodeze nevoile culturale ale culturilor disparate, preferă această strategie (Kosic, Manetti & Sam, 2005).

Distanța culturală rămâne mică, dar există probleme asociate acestei metode de aculturație, mai ales în cazul imigranților care suferă de un stress de aculturație mai mare (Barry & Kalin, 1999).Când imigranții adoptă strategia de aculturare a separării prin menținerea culturală, acaracterului distinctiv, prin rezistența la tiparele culturale principale și respingerea interacțiunii cu gazdapopulație, există riscul de a perpetua distanța culturală prin diferențe susținute de limbă,religie și valori. Aceasta este, în general, cea mai puțin preferată strategie a societăților multiculturale (Berry, 1997)

Astfel de comportamente pot provoca atitudini intergrupale negative și potențiale conflicte culturale care duce la adaptare deficitară (Kalin & Berry, 1995; Berry, 1997). Integrarea este un punct între aceste două extreme undeimigranții își pot menține tiparele culturale originale, dar în același timp adoptă elemente cheie aleculturii mainstream, astfel încât distanța culturală ar putea fi percepută ca scăzută, în timp ce conexiunile pozitive între grupurise promoveazăpe căi lingvistice.

Conform ipotezei de contact (Allport, 1954), dacăgrupurile au posibilitatea de a comunica eficient, sunt capabili să înțeleagă și să apreciezepuncte de vedere diferite cu privire la modul lor

de viață și, în consecință, probleme de stereotipie, părtinire șiprejudecățile ar trebui să se diminueze (Alcott & Watt, 2017).

- **Aculturația și strategiile necesare pentru imigranți**

Există un interes din ce în ce mai mare de cercetare pentru rezultatele sociale pentru grupurile de imigranți care suntvizibil distinct (adică datorită aspectului rasial) și a modului în care aculturația afectează adaptarea pentru migrarepersoane (Berry, 2006; Kalin & Berry, 1995; Berry, Kim, Power, Young, & Bujaki, 1989; Bourhis,Barrette, El-Geledi; & Schmidt, 2009). Aculturația este procesul prin care indivizii se adaptează vieții într-un nou mediu cultural. Este definit de două dimensiuni cheie prin care se adoptă indivizii și grupurile îndiferite grade, cultura societății gazdă sau menține cultura inițială (dimensiunea 1) și interacționeazăcu populația gazdă (dimensiunea 2) (Berry, 1997).

Combinarea acestor dimensiuni are ca rezultat patru strategii diferite de aculturație: integrare (mențineți cultura originală, în timp ce adoptați cheieaspecte ale culturii gazdă și interacțiunea cu populația gazdă); asimilare (renunță la cultura originală, adopta cultura gazdă și interacționează cu populația gazdă); separare (menține cultura originală fără a adopta cultura gazdă și puțină interacțiune cu populația gazdă); și marginalizare(respinge cultura gazdă și cultura originală și nu interacționează cu populația gazdă).

Adaptarea cu succes a imigranților poate fi afectată de multe lucruri, dar un factor important esteatitudine deținută de membrii populației gazdă.

Comportamentele rezultate din aceste atitudini, cum ar fiincluderea sau excluderea imigranților în viața de zi cu zi, joacă un rol important în determinarea cât de bine se va adapta imigrantul sau grupul (Bourhis și Montreuil, 2003) Atitudinile gazdelor față de rasele imigranților, aspectul, etnia și națiunea de origine, pot determina care strategie de aculturație a populației gazdăar putea prefera (Berry & Kalin, 1995). Diversele națiuni au preferințe de aculturație diferite pentruimigranți. Australia este o țară construită pe baza imigrației și a avut anterior o politică oficială de asimilarefață de imigranți până în anii ’70, când aceasta a fost schimbată într-o politică multiculturală. Peste 40 de ani estesuficient de mult pentru ca un efect de reportare să ajungă la populație (Bourhis, Moise, Perreault și Senecal, 1997),și este de așteptat ca integrarea să fie strategia de aculturare preferată în această țară.Societățile care sunt pluraliste sau susțin multiculturalismul tind să prefere integrarea (Berry, 2006).

Cercetările anterioare au analizat atitudinile față de imigranți și strategiile lor de aculturațieîn general (Bourhis și colab., 1997), precum și atitudinile față de grupuri minoritare etnice specifice (Lee & Fiske,2006; Van Oudenhoven, Prinns & Buunk, 1998; Maisonneuve & Teste, 2007).

BIBLIOGRAFIE

1. Alcott, Y. D., Watt, S. E. (2017). Acculturation Strategy and Racial Appearance in the Perception of Immigrant Groups. JOURNAL OF PACIFIC RIM PSYCHOLOGY, 11 (e1): 1-16.

2. Berry. J.W. (1997) Immigration, Acculturation, and Adaptation. Applied Psychology: an international review, 46, (1), 5-68.

3. Berry JW. Acculturation: living successfully in two cultures. Int. J. Intercult. Relat. 2005; 29(6):697-712.